

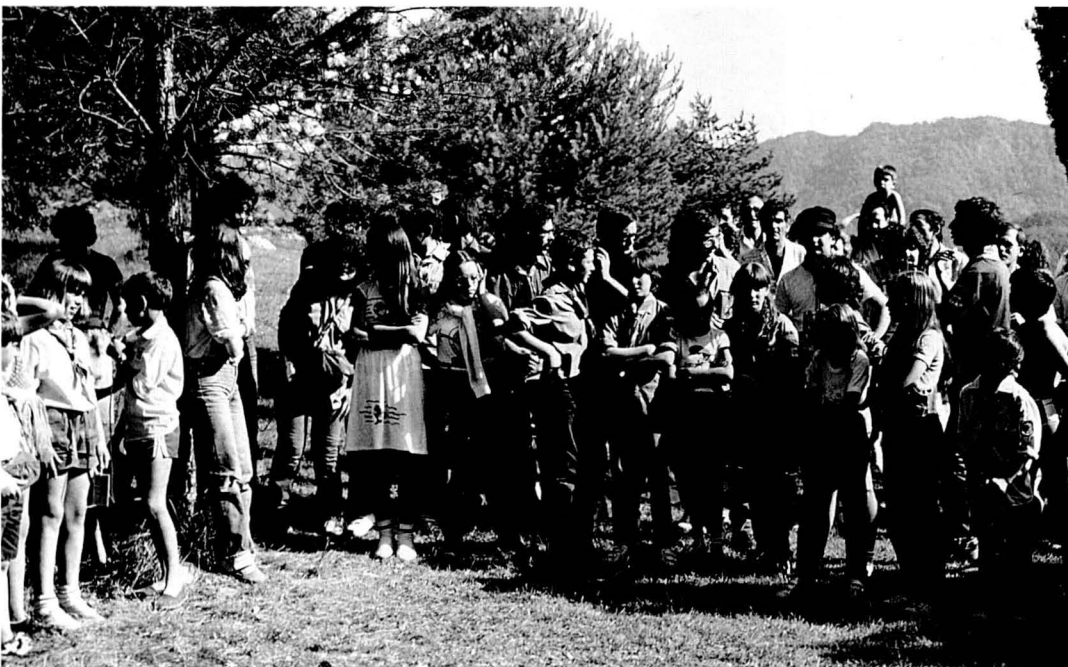
“Xavaleta del meu barri...
la del tranvia primer...
quan tu pugues cada dia...
s'apaga el llum del carrer...”
ERMINIA ALTARRIBA

Festa d'Agrupament:
un dia per gaudir plegats
totes les unitats i els pares.
ERMINIA ALTARRIBA

tes trobades ens van fer comprendre que pertanyíem a un grup de persones amb el mateix compromís vers el país que ens feia sentir útils a una societat que per descomptat volíem millorar”.

Voldria acabar aquest enfilall de veus i ressons d'aquella època escolta amb el record que la Rosa M. Circuns ha volgut tenir per a totes les persones que han passat per l'escoltisme. Tothom hi ha deixat la seva empremta, sens dubte. Però ella vol recordar especialment la primera persona que va conèixer quan va començar la seva tasca com a cap de Llops i Daines, la M. Àngels Esteban: *“Portava l'esperit escolta molt endins, sempre estava a punt per tot i per a tots. La M. Àngels va ser la meva gran mestra en el món de l'escoltisme, un món ric d'uns valors que romanen per sempre”.*

Jaume Huch i Camprubí

Com pluja menuda

Quan, ja amb el bagatge d'una bona colla d'anys a l'esquena, mirem el passat, ens vénen a la memòria retalls de les vivències viscudes. No és tota la pel·lícula de la nostra vida sencera sinó només uns flaixos, segurament els dels aspectes que més ens han marcat.

En fer aquest exercici, recordo fets molts diversos: els anys infantils, la il·lusió de les festes, els familiars que ja no hi són, els records del col·legi, les primeres amistats, els primers problemes, els primers desenganys... I entre tots aquests records que seria llarg d'enumerar trobo els refe-

rents al meu pas pels escoltes, en concret per les Daines i per les Noies Guies.

Són uns records dolços, uns records que em fan somriure. Davant dels meus ulls desfilen tot un conjunt de coses: la faldilla de vellut, la boina, les xiruques, la motxilla, el fulard... Les meves orelles encara sembla que senten els cants d'aquell estol de nenes primer, i de noies més tard que caminaven pels paisatges del Berguedà... I a l'estiu, al campament, quan les caps ens despertaven tot cantant-nos: *“Sortiu ja de les tendes...”*, i començàvem el dia amb l'esmorzar de pa amb mantega i *cola-caó*, els jocs de pistes i el foc de camp dels vespres...

Però per sota d'aquests records més o menys físics i sensitius trobo els que tinc amagats més interiorment i que són de més calat, o sigui, tot allò que el pas pels escoltes ha deixat en la meua vida. L'amistat i la companyonia, l'esforç personal, l'estimació per la natura, el gust per la feina ben feta, l'amor pel país, aspectes tots ells que, de mica en mica, com pluja menuda, et van caient a sobre i que, al final, conformen la base de la teva personalitat i de la teua manera de fer.

M. DOLORS SANTANDREU